

Henrik Pallari

Behandlingsassistent, Haparanda

Det sverigefinska i mig blir en del av den gränslösa medvetenheten

Henrik Pallari föddes i Haparanda år 1984 i en familj med samma bakgrund som så många andra haparandabor har. Henriks far var metallarbetare som fick sin utbildning i Rovaniemi. Han arbetade i början söderut, i Hedemora, på Långshyttans metallverk. Sedan arbetade han en kortare period i Luleå innan han i början av åttiotalet flyttade till Haparanda. Metallkneget fick vika och ersattes av arbete inom vården. Henriks mamma arbetar som undersköterska i Haparanda.

Henrik gick grundskolan på Edenskolan och Gränsskolan, och därefter blev det vårdlinjen på gymnasiet i Tornedalsskolan. I arbetshistoriken ryms arbeten på vårdområdet, isoleringsarbeten i Norge, och idag arbetar han med flyktingpojkar som behandlingsassistent.

– I skolan valde jag att gå i svenska klassen. Vår klass var liten, 3-4 elever. Jag var den enda finska eleven i klassen. Som jag minns, kunde jag svenska när skolan började och jag har inte haft svårigheter med svenskan. Några år fick jag undervisning i finskan, jag minns inte riktigt, och på gymnasiet tog jag en kurs i finska.

– Jag kan svenska bra, fast renskrivning är lite osäkert.

Frun kan bättre. Hon är född i Västerås, flyttade sedan med sina föräldrar till Torneå och har gått skolan där, men har inte glömt svenskan.

Henrik känner sig sverigefinsk, tycker att sverigefinskt är ett bra ord. Denna medvetenhet har han upplevt lite senare, i sin ungdom tänkte han inte det på det sättet. Det här sverigefinska tänkandet i Haparanda-Torneå hör ihop med det gränsöverskridande.

Henrik minns även tiden när han var med i Finska föreningens aktiviteter. Henrik säger att han känner sig som haparandabo och tror att hans fru, som kommer från Torneå, känner på samma sätt. Henrik har två barn som de pratar finska med. Det äldre barnet går i första klass i Haparanda-Torneås gemensamma språkskola, och den yngre är ännu i förskolan.

– Vi pratar finska med barnen, men läser sagoböcker på svenska. Ibland diskuterar vi med barnen på svenska. Barnen kan svenska som de lärt sig i samband med olika fritidsaktiviteter. Målet är att de ska bli tvåspråkiga. Det är en rikedom och viktigt i dessa trakter att man behärskar båda språken. Vi använder finskan hemma eftersom det är vårt känslspråk.

– När man rör sig här över gränsen känner man sig svensk i Finland, men i södra Sverige är man haparandabo. Fast man har samma språk som i Finland, känns det som att det finns någon slags gardin mellan Sverige och Finland. Torneå är nära, det är bra att bo här, i Torneå kan man liksom sova över. Vi har inga planer på att flytta, men det är inte omöjligt heller, om det blir ett sådant läge.

Henrik arbetar heltid med unga flyktingpojkar. Vad tänker han om pojkarnas framtid?

– En stor del av pojkarna kommer från Afghanistan. Deras utgångspunkter är naturligtvis mycket olika våra. Skillnaderna är stora, det är mycket att komma i kapp med, t.ex. i utbildningen. Men de har alla möjligheter, om de förstår att använda dem rätt. Det har gått bra för många, men det finns även undantag. Varje pojke har sin berättelse. Vi har diskuterat med pappa om att det finns likheter i situationen, som när finnarna kom till Sverige utan att kunna språket.

Intervju: Tapio Salo

Roll-up-bild och katalogbild: Kenneth Mikko